

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **a) V. T., b) nezl. K. T., a c) nezl. Y. T.**, všechny zastoupené Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně b) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2023, č. j. 59 A 29/2022 - 46,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 8. 8. 2022, č. j. MV-117326-4/SO-2022, zamítla odvolání žalobkyně b) a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 26. 4. 2022, č. j. OAM-6189-3/DP-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Posledně zmíněným rozhodnutím ministerstvo zastavilo podle § 6 odst. 7 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění účinném do 26. 6. 2022 (dále jen „lex Ukrajina“), řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území.

[2] Proti rozhodnutí žalované specifikovanému v odstavci [1] a rozhodnutím ze dne 26. 4. 2022, č. j. OAM-6188-4/DP-2022, a ze dne 26. 4. 2022, č. j. OAM-6191-3/DP-2022, jimiž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a) a žalobkyně c) proti rozhodnutím o zastavení řízení podle § 6 odst. 7 lex Ukrajina, podaly žalobkyně žaloby u Krajského soudu v Praze (dále jen „*krajský soud*“), který nejprve řízení vedená o těchto žalobách spojil ke společnému projednání a následně je rozsudkem ze dne 26. 4. 2023, č. j. 59 A 29/2022 - 46, zamítl jako nedůvodné.

[3] Krajský soud nejprve shrnul skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Žalobkyně podaly dne 11. 2. 2022 žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jelikož manžel žalobkyně a) a otec žalobkyň b) a c) disponoval zaměstnaneckou kartou s platností od 22. 7. 2021 do 21. 7. 2022. Po začátku invaze vojsk Ruské federace na území Ukrajiny žalobkyně přicestovaly na území České republiky. Dne 9. 3. 2022 jim byla udělena dlouhodobá víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“). Podle § 8 odst. 1 lex Ukrajina se ustanovení tohoto zákona vztahují i na cizince, kterému bylo před nabytím účinnosti tohoto zákona uděleno vízum podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tento cizinec se považuje za cizince, kterému byla udělena dočasná ochrana podle lex Ukrajina. Současně § 6 odst. 7 lex Ukrajina stanovil, že jestliže bylo cizinci uděleno vízum podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, správní orgán řízení o jeho žádosti o vydání nebo prodloužení platnosti pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců na území ČR zastaví. Jelikož ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nebyl vydán pokyn k udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu na území za účelem sloučení rodiny, ministerstvo shledalo, že byl naplněn důvod pro zastavení řízení o žádostech žalobkyň podle § 6 odst. 7 lex Ukrajina.

[4] Poté krajský soud podrobně popsal okolnosti, které vedly k přijetí lex Ukrajina. Konstatoval, že úprava lex Ukrajina reagovala na bezprecedentní porušování základních lidských práv na Ukrajině vlivem agrese Ruské federace, přičemž měla přinést efektivní pomoc osobám, které byly ohroženy na základních lidských právech, jako jsou právo na život a zdraví. Azylovému a migračnímu systému členských států EU hrozilo přehlcení, v jehož důsledku by nemohla být účinně poskytována pomoc dotčeným osobám. Bylo proto třeba přijmout taková opatření, která pomohou zajistit, aby se účinné pomoci dostalo maximálnímu možnému počtu osob. Jedním z dílčích opatření bylo přerušení řízení ve věcech mezinárodní ochrany a zastavení řízení o žádostech o vydání nebo prodloužení doby platnosti oprávnění k pobytu podle zákona o pobytu cizinců, pokud bylo cizinci přiznáno oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany. Primárním cílem tedy bylo zajistit, aby příslušní cizinci disponovali řádným pobytovým oprávněním a současně bylo nežádoucí, aby se paralelně vedlo více řízení o pobytových oprávněních konkrétního cizince.

[5] Krajský soud se zabýval tím, zda by pro žalobkyně nebylo vstřícnější, pokud by byla řízení o jejich žádostech pouze přerušena. Dospěl však k závěru, že by přerušení řízení nepředstavovalo pro žalobkyně žádný rozdíl; i tak by musely dodat aktualizované podklady pro vydání rozhodnutí, a zacházení s žalobkyněmi by tak bylo v podstatě totožné. Dále krajský soud konstatoval, že nebylo porušeno právo žalobkyň na soukromý a rodinný život, neboť v důsledku poskytnutí dočasné ochrany byly oprávněny pobývat na území ČR,

pokračování

kde se zdržoval i jejich otec, resp. manžel. Rodina tak nebyla v důsledku zastavení řízení o žádostech rozdělena. Dle krajského soudu směrnice Rady č. 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003, o právu na sloučení rodiny, na niž žalobkyně odkazovaly, nezakládá cizincům právo na vydání konkrétního typu povolení k pobytu, ale obecně právo na sloučení rodiny. Je tak v dispozici členských států, jaké prostředky pro zajištění tohoto práva zvolí.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani tomu, že by v důsledku zastavení řízení o žádostech byly žalobkyně nuceny vycestovat na Ukrajinu a tam podat novou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Žalobkyně na území ČR pobývaly po dobu delší než 6 měsíců, a tudíž byly oprávněny podat novou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území ČR. Nadto, v případě žalobkyň lze předpokládat splnění podmínek dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti na zastupitelském úřadě. Podle krajského soudu je nutné zohlednit i konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Pokud by správní orgány využily maximální možnou lhůtu pro vyřízení žádostí žalobkyň (tj. 270 dnů), rozhodly by až v listopadu 2022, přičemž osoba, s níž se chtěly žalobkyně sloučit, měla povolený pobyt do 21. 7. 2022. Dočasná ochrana žalobkyně opravňovala k pobytu na území ČR minimálně do 8. 3. 2023, a tedy přesahovala dobu, po kterou žalobkyně dokládaly povolení k pobytu osoby, s níž se chtěly sloučit. Z uvedeného vyplývá, že oba instituty (dočasná ochrana i dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny) vychází z principu dočasnosti a dle krajského soudu tedy není příléhavé tvrzení, že žalobkyně usilovaly o stabilnější bytové oprávnění.

[7] Zastavení řízení o žádostech dle § 6 odst. 7 lex Ukrajina nebrání žalobkyním opětovně podat žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny či usilovat o jiný typ oprávnění k pobytu. Žalobkyně přitom dle krajského soudu blíže neuvedly, v čem konkrétně je pro ně přechod z institutu dočasné ochrany do jiného bytového oprávnění omezený.

[8] K zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyň krajský soud dále uvedl, že žalovaná nebyla povinna se touto otázkou zabývat. Žalobkyně ve správním řízení neuvedly konkrétní námitky nepřiměřenosti tohoto zásahu. Uvedly pouze, že považují prvostupňové rozhodnutí za zcela zjevně nepřiměřené. Skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti zásahu neplynou ani z obsahu správního spisu. Nadto, dle krajského soudu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyň nedošlo, jelikož tento zásah je jen hypotetickou situací, jejímuž vzniku mohou žalobkyně předejít podáním nových žádostí o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Konkrétní zásah do soukromého a rodinného života, který nastal (mohl nastat) bezprostředně v důsledku prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí žalované, žalobkyně netvrdily. Současně žalobkyně nepředestřely ani argumenty svědčící o tom, že prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí žalované nejsou v souladu s nejlepšími zájmy dítěte. Krajský soud dodal, že cizincům, jimž byla poskytnuta dočasná ochrana podle lex Ukrajina, je poskytována lékařská péče dostupnějším způsobem, než v případě osob disponujících jiným bytovým oprávněním, a dále jsou těmto cizincům zajišťovány služby v oblasti sociálního zabezpečení.

[9] Žalobkyně namítaly rovněž neústavnost § 6 odst. 7 lex Ukrajina a navrhovaly předložení věci k posouzení Ústavnímu soudu. Krajský soud v první řadě poukázal na to, že v případě § 6 odst. 7 lex Ukrajina se nejedná o pravou retroaktivitu, jak namítaly

žalobkyně. Nedošlo totiž k tomu, že by se vznik právního vztahu nebo nároků z něj vzniklých před účinností nového právního předpisu řídil novým právním předpisem. O žádostech žalobkyň nebylo před nabytím účinnosti lex Ukrajina rozhodnuto a v průběhu řízení došlo jen ke změně podmínek, za kterých mohlo být takové řízení dokončeno, přičemž nově se stalo překážkou dokončení tohoto řízení udělení dočasné ochrany podle lex Ukrajina. Současně nebyla v důsledku přijetí lex Ukrajina přehodnocována již udělená víza podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Tato víza zůstala platná, avšak pro účely lex Ukrajina se stanovila fikce, podle níž se všichni cizinci disponující tímto vízem považují za osoby, na něž se vztahují ustanovení lex Ukrajina, tj. za osoby, jimž byla udělena dočasná ochrana podle tohoto zákona. Dle krajského soudu § 6 odst. 7 lex Ukrajina zakládá retroaktivitu nepravou, která je přípustná.

[10] Krajský soud dodal, že zastavení řízení podle § 6 odst. 7 lex Ukrajina nelze ve vztahu k žalobkyním považovat za negativní právní následek. V řízení o žádostech žalobkyň o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny nebylo dosud rozhodnuto a nebyl ani vydán pokyn k udělení povolení. Žalobkyním svědčilo právo na sloučení rodiny, které bylo respektováno, byť z titulu jiného pobytového oprávnění. Současně žalobkyním zůstala zachována možnost žádost o dlouhodobý pobyt podat znovu, a to bez nutnosti opustit území ČR. Krajský soud tak neměl za to, že je § 6 odst. 7 lex Ukrajina v rozporu s ústavním pořádkem a neshledal důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy.

[11] Proti rozsudku krajského soudu podává žalobkyně b) (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda se v případě § 6 odst. 7 lex Ukrajina jedná o pravou či nepravou retroaktivitu. Podle stěžovatelky lex Ukrajina spojil s právním jednáním učiněným před nabytím účinnosti tohoto zákona (podání žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu) derogaci již vzniklého právního nároku na sloučení rodiny, jelikož uložil ministerstvu zastavit řízení o žádosti o vydání pobytového oprávnění za účelem sloučení rodiny. Jedná se tedy o pravou retroaktivitu, která je obecně nepřipustná. Krajský soud měl tak řízení přerušit a předložit věc Ústavnímu soudu.

[13] Dále stěžovatelka namítá, že aplikace retroaktivní právní úpravy představovala nepřiměřený zásah do jejího práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a vedla také k ohrožení nejlepšího zájmu dítěte chráněného čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Intenzita zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky je přitom relevantní i pokud by Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že aplikovaná právní úprava zakotvuje nikoliv pravou, ale nepravou retroaktivitu. K tomu stěžovatelka odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 18/14. Přestože si je tedy stěžovatelka vědoma ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které se v případě vyřízení věci procesním způsobem nepřiměřenost dopadu procesního rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života cizince neposuzuje, má za to, že v projednávané věci bylo z důvodu aplikace retroaktivní právní úpravy namísto poměření dvou protichůdných zájmů vstupujících do kolize.

pokračování

[14] Dále stěžovatelka předkládá důvody, pro které považuje zpětnou účinnost § 6 odst. 7 lex Ukrajina za nepřipustnou, neboť zasahuje do jejího práva na soukromý a rodinný život, a pro které se domnívá, že žalovaná i krajský soud měly posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do stěžovatelčina soukromého a rodinného života.

[15] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že § 6 odst. 7 lex Ukrajina nepůsobí retroaktivně. Zastavení řízení o žádosti stěžovatelky nezasáhlo do jejích práv, naopak jí dočasná ochrana zajišťuje širší okruh práv než dlouhodobý pobyt. K tvrzenému nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky žalovaná uvádí, že stěžovatelka byla v tomto ohledu povinna tvrdit a doložit konkrétní skutečnosti, což neučinila. Úmluva nedefinuje právo cizince na udělení konkrétního pobytového oprávnění, přičemž stěžovatelka nebyla odloučena od svých rodinných příslušníků a nebylo jí znemožněno pobývat na území ČR.

[16] V replice k vyjádření žalované stěžovatelka v zásadě jen opakuje svoji kasační argumentaci.

[17] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Stěžovatelka namítá, že krajský soud nesprávně posoudil, zda § 6 odst. 7 lex Ukrajina zavádí pravou či nepravou retroaktivitu. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 1/14 (všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>), jde o pravou zpětnou účinnost (retroaktivitu) právní normy tehdy, jestliže se novým právním předpisem má řídit vznik právního vztahu a nároků účastníků z tohoto vztahu také v případě, kdy právní vztah nebo nároky z něj vyplývající vznikly před účinností nového právního předpisu. Jak správně uvedl krajský soud, o pravou retroaktivitu by se tedy jednalo například tehdy, pokud by stěžovatelce již bylo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny vydáno a podle nové právní úpravy by měly být podmínky jeho vydání posuzovány znovu. V nynější věci však řízení o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebylo skončeno a nová právní úprava pouze upravila pravidla jeho vedení do budoucna, neboť stanovila nový důvod pro zastavení tohoto řízení.

[20] Stěžovatelka vychází z chybné premisy, že jí podáním žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny vznikl nárok na udělení tohoto pobytového oprávnění. Tak tomu však není. Pouhým podáním této žádosti stěžovatelce nárok na udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny nevznikl; je na příslušném správním orgánu, aby posoudil splnění podmínek pro udělení

pobytového oprávnění a nelze předjímat, zda by žádosti stěžovatelky vyhověl či nikoliv. Pokud stěžovatelka namítá, že jí vznikl právní nárok na sloučení rodiny, toto právo jí poskytnutí dočasné ochrany a následné zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny neupírá; právo na sloučení rodiny je stěžovatelce zachováno, pouze v jiné formě, jak rovněž správně uvedl krajský soud. Stěžovatelka je na základě dočasné ochrany oprávněna pobývat na území ČR a žít zde společně se svou rodinou. Krajský soud se otázkou neústavnosti § 6 odst. 7 lex Ukrajina podrobně zabýval a odůvodnil, proč se v posuzované věci nejedná o případ pravé retroaktivity, ale přípustné retroaktivity nepravé. Nejvyšší správní soud se s jeho závěry ztotožňuje.

[21] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítá, že zpětné působení § 6 odst. 7 lex Ukrajina zasahuje do jejího práva na soukromý a rodinný život, a tudíž zakládá nepřípustnou nepravou retroaktivitu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že zpětné působení § 6 odst. 7 lex Ukrajina v projednávané věci není nepřípustné. Účelem lex Ukrajina bylo regulovat zcela mimořádnou situaci hromadného přílivu obyvatel Ukrajiny a zmírnit rizika vyplývající z možného zahlcení správních orgánů vyřizujících azylové a pobytové věci. V takto mimořádné situaci bylo legitimní a účelné přijmout paušální opatření v podobě zastavení probíhajících řízení o pobytovém oprávnění u osob, které současně v souladu s příslušnými ustanoveními lex Ukrajina požívaly dočasné ochrany. Rovněž je podstatné, že v takovém případě nebyla cizincům zapovězena možnost podat novou žádost o udělení pobytového oprávnění, přičemž podáním nové žádosti by se cizinci dostali do obdobné situace jako před zastavením řízení podle § 6 odst. 7 lex Ukrajina. K uvedenému Nejvyšší správní soud odkazuje na pečlivé odůvodnění napadeného rozsudku (viz např. odstavce 27 až 30, 33, 35 a 36, 40 a 41, 50 a 51), jelikož nepovažuje za účelné opakovat již tam uvedené skutečnosti.

[22] Stěžovatelkou v kasační stížnosti zmiňovaná nejistota ohledně její pobytové situace, oddálení možnosti požádat o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR, nemožnost podání žádosti o vydání některých pobytových oprávnění či nutnost opětovného splnění povinností spojených s podáním žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, sice pro stěžovatelku představují určitý diskomfort, ten však nepřeváží nad veřejným zájmem na efektivnosti azylového a cizineckého systému a s tím souvisejícím poskytnutím ochrany (nejen) osobám dotčeným válkou na Ukrajině. Ustanovení § 6 odst. 7 lex Ukrajina není ani diskriminační, jak stěžovatelka namítá. Stěžovatelce se, stejně jako osobám přicházejícím na území ČR po nabytí účinnosti lex Ukrajina, dostalo účinné ochrany spočívající v udělení pobytového oprávnění.

[23] Nejvyšší správní soud dále k dopadu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatelky uvádí, že podstatou argumentace v dosavadní judikatuře zdejšího soudu (srov. např. rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 Azs 416/2019 - 42, a tam citovanou judikaturu; všechna zde citovaná judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz) je, že při zastavení řízení není o žádosti cizince rozhodováno meritorně, přičemž hodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele není součástí naplňování procesních podmínek. Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení zastavit. Dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince a kritéria

pokračování

nejlepšího zájmu dítěte je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 Azs 212/2021 - 37, a ze dne 29. 5. 2020, č. j. 5 Azs 220/2019 - 33, č. 4034/2020 Sb. NSS).

[24] Ani v případě zastavení řízení podle § 6 odst. 7 lex Ukrajina nedochází k meritornímu posouzení žádosti, a závěry citované judikatury tak lze použít i na nynější věc. Nejvyšší správní soud dodává, že v případě zastavení řízení podle § 6 odst. 7 lex Ukrajina jsou cizinci ve výhodnějším postavení, než v případě zastavení řízení podle zákona o pobytu cizinců. K zastavení řízení dle § 6 odst. 7 lex Ukrajina totiž může dojít pouze, pokud je cizinec držitelem víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, přičemž takový cizinec se v souladu s § 8 odst. 1 lex Ukrajina považuje za cizince, kterému byla udělena dočasná ochrana podle téhož zákona. Cizinec tak ani přes zastavení řízení o žádosti o pobytové oprávnění není povinen opustit území ČR, jelikož mu svědčí jiné oprávnění k pobytu na území. Existence tohoto jiného pobytového oprávnění je přitom jednou z podmínek pro zastavení řízení dle § 6 odst. 7 lex Ukrajina.

[25] Krajský soud též správně konstatoval, že žalovaná neměla povinnost se otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky zabývat. K odkazu stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 - 39, č. 3990/2020 Sb. NSS, uvedl, že stěžovatelka [stejně jako žalobkyně a) a c)] nevznesla konkrétní námitky nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu tohoto rozsudku. Přesto se krajský soud následně touto otázkou podrobně zabýval a přdestřel důvody, které jej vedly k závěru, že k nepřiměřenému zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života nedošlo, ani že prvostupňové rozhodnutí a rozhodnutí žalované nejsou v rozporu s nejlepším zájmem dítěte (viz zejména odstavce 48 až 51 napadeného rozsudku).

[26] Jak bylo však vysvětleno výše, krajský soud nebyl povinen se s ohledem na procesní povahu rozhodnutí o zastavení řízení otázkou přiměřenosti dopadů prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí žalované do stěžovatelčina soukromého a rodinného života a otázkou respektování nejlepšího zájmu dítěte zabývat. Pokud tak učinil, poskytl stěžovateli určitý procesní „nadstandard“. Část kasační argumentace se týká právě nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života a nezohlednění nejlepšího zájmu dítěte. Tato argumentace není pro posouzení věci relevantní. Pokud by byla důvodná, neměla by vliv na zákonnost výroku napadeného rozsudku. Ten je opřen o správný závěr o ústavnosti § 6 odst. 7 lex Ukrajina a o premisu, že žalovaná nebyla povinna posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky; samotné hodnocení přiměřenosti zásahu do stěžovatelčina soukromého a rodinného života krajský soud provedl nad rámec nutného. Nejvyšší správní soud se tudíž touto kasační argumentací dále podrobně nezabýval, jelikož nemůže mít vliv na posouzení napadeného rozsudku.

[27] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[28] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka byla v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí nenáleží. Žalovaná byla ve věci úspěšná, nevznikly jí však náklady přesahující běžný rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 19. července 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu